

forbeholder os en nøjere Prøvelse af alle Enkeltheder.

Det nye i Lovforslaget falder naturligt i 4 Hovedpunkter. Det første er det nye, at Tilsynet med Arbejdsløshedsforsikringen og Arbejdsanvisningen nu samles. Det er et Ønske, som ved flere Lejligheder har været fremsat fra vort Partis Side; derfor kan vi naturligvis kun billige, at dette vort Ønske nu har fundet Udtryk i Forslaget. En saadan Sammenknytning maa ogsaa siges at være den naturligste Ordning. De to Virksomheder bør være saa nær sammenknyttet som overhovedet muligt, fordi de supplerer hinanden. Og det har vist sig, at adskilt var det noget vanskeligt for dem at etablere det Samarbejde og den fornødne Enhed, som dog utvivlsomt burde herske paa dette Omraade. Det er vel blevet fremhævet, at en saadan Sammenknytning af disse to Virksomheder skulde være et Slag mod Arbejdsløshedskassernes Selvstyre. Jeg havde ventet, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet var kommet noget dybere ind herpaa. Vi vil nemlig fra vor Side se med al mulig Sympati paa de forskellige Indvendinger, der fra Arbejdernes Side og fra Socialdemokratiets Side maatte blive fremsat; men vi maa saa bede om, at det bliver Beviser med klare Argumenter, og det er jo ikke et Argument blot at sige, at Kasserens Selvstyre bliver svækket. Vi maa have noget nærmere at vide om, hvorfor dette Selvstyre bliver svækket derved. Det er mig paa Forhaand umuligt at indse, at det, at man indskyder et enkelt Led mellem Kasserne og Indenrigsministeren, i mindste Maade skulde kunne svække Kasserens Selvstyre. Det er endvidere blevet fremhævet, at det er i Strid med Forsikringsprincippet. Heller ikke dette kan jeg indrømme. Jeg kan ikke indse, at der er nogen som helst Strid mellem Forsikringsprincippet og dette, at der er en fælles Leder, en Direktør for Arbejdsløshedsforsikringen og Arbejdsanvisningen. Jeg forstaar derfor ikke den Opinion, der har rejst sig her; og at denne Opinion i visse Henseender hviler paa et svagt Grundlag, har jeg faaet bekræftet ved at læse i Bilagene til Lovforslaget den Udtalelse, som et radikalt Medlem af Arbejdsløshedsnævnet, nemlig Hr. Ivar Berendsen, har fremsat. Der gøres i disse Udtalelser et krampagtigt Forsøg paa at fremføre klare Argumenter mod den Sammenslutning, her sker, og til syvende og sidst paabe-raabes den historiske Udvikling der hidtil har fundet Sted i Forholdet mellem Arbejds-

løshedskasserne og Arbejdsanvisningen, som et Argument mod at slaa disse to Institutioner sammen under en fælles Ledelse. Men naar man er kommet saa langt ud, at man maa paaberaabe sig den historiske Udvikling, tror jeg, det i væsentlig Grad skyldes Savnet af reelle Argumenter.

Det næste Hovedpunkt er Bestemmelsen i Lovforslagets § 20 om, at en Arbejder, der faar anvist Arbejde, er pligtig til at tage dette, naar Lønnen blot ikke ligger under den Mindsteløn, som i vedkommende Fag (Branche) ydes for normalt Arbejde i den paagældende Virksomhed. Der blev her for faa Øjeblikke siden fra den socialdemokratiske Ordførers Side fremhævet, at en saadan Bestemmelse vilde kunne medføre et ganske utilbørligt Løntrykkeri, og der blev argumenteret ud fra, at den nuværende Ordning ikke havde medført nogen Fare, fordi ingen Arbejder vilde være saa sindssyg — det var netop det Ord, der blev brugt —, at han, hvis han kunde faa Arbejde, selv til en mindre Betaling, dog vilde henvende sig til Arbejdsløshedskassen; naar blot Lønnen stod paa et nogenledes rimeligt Grundlag, vilde Arbejderen ikke være saa sindssyg at nøjes med den Arbejdsløshedsunderstøttelse, han kunde faa. Jeg kan paa dette Punkt give den socialdemokratiske Ordfører den Indrømmelse, at jeg tror ikke, den enkelte Arbejder som saadan vil gøre det. Jeg hører ikke til de Mennesker, der søger at sværte den danske Arbejder. Jeg tror ikke, at den danske Arbejder i al Almindelighed lider af de Fejl, man undertiden ser fremhævet. Jeg tror ikke, at den enkelte Arbejder som Person for sig skulde være en Drivert, hvis eneste Formaal var at slippe gennem Livet saa let som muligt, saa han hellere vilde sidde og tære paa en Arbejdsløshedsunderstøttelse i Stedet for gennem ordentligt Arbejde at søge at faa en højere Løn. Det tror jeg ikke. Det vedkender jeg mig ærligt. Men jeg tror udmærket godt, man kollektivt vilde kunne benytte sig af den nuværende Ordning, benytte Arbejdsløshedslovgivningen, saaledes som den nu er, til at hemme det naturlige Prisfald og til at bekæmpe den Nedgang i Lønnen, som naturligt maa komme ogsaa indenfor Arbejdernes Kreds. Og det Argument, som den ærede Ordfører for Socialdemokraterne fremhævede, at ingen Arbejder vilde være saa sindssyg at opgive at faa Arbejde selv til mindre Betaling, naar han kunde faa det, det vilde man med lige saa megen Ret kunne anvende paa Arbejdsgiverne. Der er blevet sagt, at Arbejdsgiverne vilde kunne benytte denne Lov til